

รร.วัดไฮฯพูด พื้พื้รภัณฑ์พื้้นบ้าน ปลุกจิตสำนึกเด็ก รักบ้านเกิด

มัคคุเทศก์น้อยกำลังทำงาน

รายงานพิเศษ

โดย...ทีมข่าวภูมิภาค

เสียงร้องลึกแว่วมาจากห้องพิพิธภัณฑ์พื้นบ้านตำบลนาเวียง ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวไม่ว่าจะเด็กและผู้ใหญ่อย่างมาก ทั้งความสงสัยระคนว่า จะมาผจญภัยหรือเปล่า แต่ที่ป้ายหน้าอาคารเรียนที่ถูกดัดแปลงมาเป็นอาคารสำหรับเก็บวัสดุอุปกรณ์เรื่องราวในอดีตของชุมชน ก็ยังยืนยันว่า ห้องนี้เป็นพิพิธภัณฑ์พื้นบ้านตำบลนาเวียง แน่นนอน เมื่อก้าวเข้าไปในห้องก็พบนักเรียนหญิงโรงเรียนวัดโสกระดานเจ้าของเสียงร้องลึก กำลังออกทำอาหารพร้อมกับอธิบายข้าวของเครื่องใช้ที่ถูกนำมาโชว์ไว้ในห้องอย่างออกรสชาติ ให้กับเพื่อน ๆ ต่างชั้นเรียนและนักท่องเที่ยวที่แวะเวียนมาเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ฯ แห่งนี้

เด็กหญิงกาญจนา ทองแดง นักเรียนชั้น ป.8 โรงเรียนวัดโสกระดาน 1 ใน 4 ของมัสกุลเทศก่น้อยที่มีความสามารถร้องลึก แนะนำสิ่งทีแสดงในพิพิธภัณฑ์พื้นบ้านตำบลนาเวียง โดยทั้ง 4 คน ใช้เวลาว่างหลังจากกรเรียนมาทำหน้าที่นี้

ได้อย่างสนุกสนาน เพราะนอกจากจะเป็นการฝึกให้ตัวเองกล้าแสดงออกแล้ว ข้าวของเครื่องใช้โบราณบางชิ้น ที่มีอายุมากกว่าเธอ ยังเป็นเหมือนครูฝึกภาคปฏิบัติให้พวกเธอได้เรียนรู้

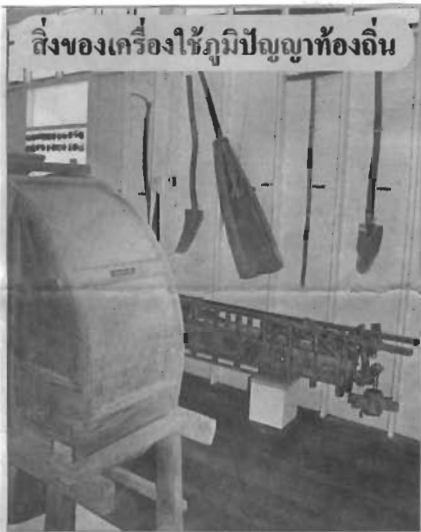
“หนูชอบงานมัสกุลเทศก่น้อย เพราะ

“
พิพิธภัณฑ์พื้นบ้าน
ตำบลนาเวียงเป็นพิพิธภัณฑ์
พื้นบ้านท้องถิ่น ที่จัดขึ้น
โดยความร่วมมือของ
มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เพชรบุรี ร่วมกับชาวบ้าน
ในตำบลนาเวียงและคณะครู
นักเรียน นักการภารโรง
โรงเรียนวัดโสกระดาน
เพื่อรวบรวมรักษาวัตถุ
สิ่งของอันเป็นหลักฐาน
ที่เกี่ยวกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี ธรรมชาติ
และสิ่งแวดล้อม
”

“ได้รู้จักความเป็นมาและวิถีชีวิตของคนรุ่น
บรรพบุรุษของพวกเขาด้วย

“หนูชอบงานมัสกุลเทศก่น้อย เพราะ

สิ่งของเครื่องใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น

บอกให้ผมฟังถึงงานเล็ก ๆ ที่น่าสนใจของเธอ ตอนนี้ก็มีกลุ่มเด็กน้อยทั้งหมด 4 คนเป็นเด็กหญิง 2 คน และเด็กชาย 2 คน แต่ละคนก็จะต้องหาเพื่อนหรือรุ่นน้องมาช่วยงานด้วยเพื่อเป็นตัวแทนหากมีเพื่อนหรือสมาชิกกลุ่มเด็กน้อยคนใดป่วยหรือไม่ได้มาเรียนก็จะได้มาทำหน้าที่แทนกันได้ค่ะ “น้องมายด์” บอกกับผมอีกครั้งก่อนที่จะขอตัวทำหน้าที่ของเธอต่อไป

พิพิธภัณฑสถานบ้านตำบลนาเวียง ชื่อนี้อาจฟังดูใหม่และไม่คุ้นหูกับคนเพชรบุรีเท่าไร เพราะที่นี่เพิ่งเปิดตัวอย่างเป็นทางการไปเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม ๕๓ ที่ผ่านมา หลังจากที่มีการเตรียมงานมาก่อนหน้านี้นานหลายเดือน

โดยมี นางสาวพิรุณ อัฐนาค ผอ.โรงเรียนวัดโสกระดาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ตลอดจนผู้นำชุมชน ทั้งกำนันผู้ใหญ่บ้าน อบต. และชาวบ้านช่วยกันฝ่าฟันสร้างฝันนี้จนสำเร็จได้

ด้าน นางสาวพิรุณ อัฐนาค ผอ.โรงเรียนวัดโสกระดาน บอกว่า พิพิธภัณฑสถานบ้านตำบลนาเวียงเป็นพิพิธภัณฑสถานท้องถิ่น ที่จัดขึ้นโดยความร่วมมือของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ร่วมกับชาวบ้านในตำบลนาเวียงและคณะครูนักเรียน นักการภารโรง โรงเรียนวัดโสกระดาน เพื่อรวบรวมรักษาวัตถุสิ่งของอันเป็นหลักฐานที่เกี่ยวกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของชุมชนตำบลนาเวียง ทั้งยังเป็นแหล่งเรียนรู้ศึกษาค้นคว้า วิจัย เรื่องมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ ช่วยให้คนในชุมชนตำบลนาเวียง ได้รู้จักตนเอง เกิดความสำนึกภาคภูมิใจในหน้าตา สักดิ์ศรีของท้องถิ่น แผ่นดินเกิด

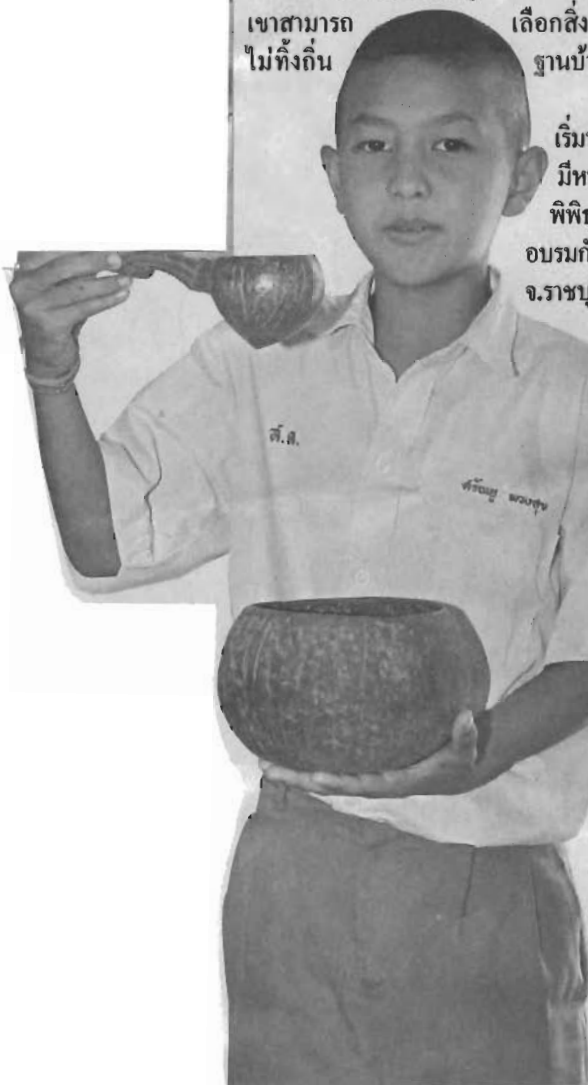
เด็กนักเรียนที่นี่เป็นเด็กด้อยโอกาส

คณะครูและนักเรียนร่วมถ่ายภาพเป็นที่ระลึก

หากจะเน้นเรื่องวิชาการคงไม่สามารถรู้เด็กในเมืองได้ ที่โรงเรียนแห่งนี้มีเด็กทั้งหมด 23 คน แบ่งเป็น อนุบาลจำนวน 10 คน และชั้นประถมจำนวน 13 คน ซึ่งเป็นเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ 6 คน บางคนก็ข้างเล็งแล้วผู้ปกครอง

ก็ทิ้งไป ครอบครัวมีปัญหา ความพร้อมของเด็กไม่มีมาตั้งแต่บ้าน
แล้ว อยู่ตรงนี้เราดูแลทุกอย่าง ถ้าเราให้เด็กไปเรื่องวิชาการเด็กไปไม่
ได้ ทุกวันนี้ครูสอนพิเศษให้กับเด็กทุกเย็น แต่เราก็ให้เขาเรียนรู้เกี่ยว
กับวัฒนธรรมพื้นบ้านเกี่ยวกับเครื่องใช้ไม้สอย ว่าบรรพบุรุษเขาเคยมี
อาชีพอะไร ในพิพิธภัณฑ์พื้นบ้านที่โรงเรียน จากเด็กที่เขาเรียนรู้ด้าน
วิชาการไม่ได้ เขายังได้มีโอกาสเรียนรู้อาชีพของปู่ย่าตายายสืบทอด
วัฒนธรรม เพื่อวางพื้นฐานอาชีพให้กับเด็กต่อไปในอนาคตที่พวก
เขาสามารถ เลือกสิ่งที่เหมาะสมกับตัวเองและ
ไม่ทิ้งถิ่น

ผอ.สายพิรุณ บอกว่า แรก
เริ่มทางมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
มีหนังสือเชิญผู้บริหารไปร่วมอบรม
พิพิธภัณฑ์พื้นบ้าน ผอ.ก็ได้เข้าร่วม
อบรมกับเขาและได้มีการ พาไปดูงานที่
จ.ราชบุรีและ จ.สมุทรสงคราม ที่พิพิธ
ภัณฑ์พื้นบ้านวัดม่วงและเขา
ยี่สาร จึงเกิดความคิดว่า
ถ้าเรามีพิพิธภัณฑ์พื้น
บ้านไว้ให้เด็กได้เรียนรู้
ได้ศึกษา ได้วิถีของ
พื้นบ้าน ความเป็นมา
ของบรรพบุรุษเขาน่า
จะดี ที่อาคารโรงเรียน
วัดไสกระดานก็ยัง
ว่างอยู่ยังไม่ได้ใช้
ประโยชน์อะไร และ
ของพื้นบ้านก็น่าจะหาได้ โดย
ส่วนตัวก็ชอบของเก่าพวก
นี้อยู่แล้ว และเด็กก็น่าจะ
เรียนรู้วิถีชีวิตและความเป็นอยู่
ของบรรพบุรุษของเขาตั้งแต่
ดั้งเดิมมาว่าเป็นยังไง ทำมาหา
กิน มีอุปกรณ์อะไร จึงคุยกับ
อ.บุญมา ว่าที่โรงเรียนมีอาคาร
เรียนว่างอยู่แต่ไม่มีงบประมาณ
เนื่องจากว่าโรงเรียนของเรา

เป็นโรงเรียนขนาดเล็ก ถ้าอาจารย์คิดจะจัดพิพิธภัณฑ์พื้นบ้านโรงเรียน
วัดไสกระดานก็มีความสนใจ อีกทั้งโรงเรียนวัดไสกระดานก็อยู่ตำบล
นาขึ่ง ที่เดียวกับมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี”

สำหรับข้าวของใน
ห้องพิพิธภัณฑ์ฯ ตั้งใจให้
เป็นสิ่งของเครื่องใช้ที่ไม่ใช่
แล้วของชาวบ้านในห้องถิ่น
และสามารถให้เด็กดูแล้วรู้
ว่า แต่ก่อนปู่ย่าตายายของ
เขาทำอาชีพอะไร เช่น คัน
ไถ ใช้ทำอะไร สี่พัด ใช้ทำ
อะไร เพราะของบางชิ้น
ครูก็ยังไม่รู้จักแต่พอมาอยู่
ตรงนี้แล้วเด็กได้เรียนรู้ไป
พร้อม ๆ กันกับครูด้วยถึง
ความเป็นมาและประโยชน์

ใช้สอย ในอนาคตวางแผนเอาไว้ว่าจะทำเป็นฐานเรียนรู้ให้กับเด็ก ๆ
ด้วย ทำใบความรู้มาให้ ว่าสิ่งไหนเรียกอะไร และใช้ประโยชน์อะไร
พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านตำบลนาขึ่ง น่าจะเป็นอีกสถานที่หนึ่ง
ที่นอกจากจะเป็นแหล่งเรียนรู้ของเด็กรุ่นใหม่แล้ว คนรุ่นเก่ายังต้อง
มาดูและกลับไปคิดได้แน่นอน.